

“FAMILIE IS ALLES”

Interview Michael Lennon (Venice) – De Oosterpoort, Groningen (3 mei 2016)

De release van het album *2 Meter Sessies* betekende voor Venice in 2000 de definitieve doorbraak in Nederland. De band is hier zelfs populairder dan in thuisland Amerika! De vier muzikale familieleden uit Californië zijn sterk beïnvloed door de westcoast-sound, bekend van grote namen als Crosby, Stills & Nash, de Eagles en Jackson Browne. Waar de band in het verleden af en toe een nummer coverde, zoals *For A Dancer* (Jackson Browne), *Landslide* (Stevie Nicks) en *Guinnevere* (David Crosby), heeft Venice nu voor het eerst een volledig coveralbum uitgebracht: *Brunch Buffet*. Een verzameling van nummers van bands en artiesten die voor de bandleden als inspiratiebron hebben gediend. Met niet alleen voor de hand liggende namen uit de westcoast-scene maar ook verrassende keuzes als Stevie Wonder, Earth, Wind & Fire, Keane en Ed Sheeran. Vlak voor het optreden in De Oosterpoort spreek ik met Michael Lennon, één van de vier muzikanten van Venice, over de gemiste tournee met Roger Waters, de steun van David Crosby en Jackson Browne, zijn familie en het nieuwe album *Brunch Buffet*.

Tekst: Godfried Nevels / Foto's: Michel Porro

Jullie zijn de afgelopen jaren vaker in Groningen geweest?

“Ja. Onze eerste show in Groningen was op deze locatie, wat best bijzonder is. Het was een geweldige ervaring: de rookmachine bleef steken en vulde het hele podium met rook totdat we elkaar niet meer konden zien. Het was hilarisch, haha! Eerst waren we bang omdat het onze eerste keer hier was, daarna barstten we in lachen uit. Er was zoveel rook! De man die de verlichting deed rende naar beneden en probeerde om de stekker uit dat ding te trekken. Dat was onze eerste ervaring, één van onze eerste grote shows die we hier deden. Dus telkens als we hier terugkomen vertellen we iedereen dit verhaal.”

Hopelijk gaat vanavond alles goed...

“Tja, ik vind het best leuk als er rook is. Het maakt de show interessanter.”

Afgelopen maand werd jullie nieuwe album *Brunch Buffet* uitgebracht. Was het lastig om nummers voor dit album te kiezen waar jullie alle vier achter stonden?

“Nee, eigenlijk niet omdat iedereen 20 tot 50 nummers op een stuk papier had meegebracht. En natuurlijk hielden we allemaal rekening met de band. Weet je, als het mijn soloalbum was dan zou ik doen wat ik wilde. Maar ik wist dat dit voor Venice goed zou uitpakken. En iedereen dacht van: wat zou goed met harmonieën samengaan, hoe kunnen we het met onze Venice-sound veranderen, het ons eigen maken. Dus

gingen we naar het huis van mijn broer in Venice, zaten rondom de keukentafel, ik had een gitaar meegenomen en gingen we door onze lijst heen. Ik speelde wat, we zongen iets en keken hoe het voelde. Dat was het proces waar we doorheen gingen. Maar zelfs toen we klaar waren hadden we nog steeds het gevoel van: we hadden deze moeten doen! Dus misschien komt er nog een deel twee of iets nieuws, omdat we zoveel nummers hebben die ons hebben beïnvloed. Verschillende geluiden, verschillende soorten artiesten. Het was dus niet echt moeilijk. Gewoon ons vieren met een gitaar die dingen aan het uitproberen waren. En het was leuk! We hebben elkaar ongeveer zes keer in mijn broers huis ontmoet om daar te werken. En net zoals jij doet had ik toen een *Iphone-recorder* in het midden van de tafel gelegd en nam gewoon alles op, bracht het naar de studio, voegde gitaarpartijen toe en deden met z'n allen de zang. Sommige nummers met drums en bas namen we met de band op in onze garage, waar we hebben een studio hebben. Dus ja, het was een interessant proces, om nummers te produceren die niet van eigen hand zijn. Het is een leuke en nieuwe ervaring waar je niet teveel aan gehecht bent. Het is minder persoonlijk dus kun je er gewoon van genieten. Het geeft meer voldoening omdat je niet zo diep hoeft te gaan, begrijp je? Zoals het nummer van Steely Dan. Wat moesten we daarmee doen? Dat nummer is zo goed en van het *Aja*-album zijn miljoenen exemplaren verkocht. *How do we beat that?* Uiteindelijk kwam ik met een akoestisch gitaarloopje als soort van begin en ging het daarna een andere kant

op. Al dat soort dingen waren voor ons leuk om te doen. Gewoon als eerbetoon een origineel arrangement met een Venice-geluid bedenken. En daar zijn we volgens mij in geslaagd. Soms kwamen familieleden en goede vrienden ons tijdens de opnames in de studio opzoeken en hadden we hun niet verteld dat we met een coveralbum bezig waren. Nu zijn nummers als die van Steely Dan best bekend maar er waren ook een aantal meer obscure, zoals *Happier Than The Morning Sun* van Stevie Wonder. Toen mensen dit hoorden dachten ze dat we met nieuwe nummers bezig waren! Ze zeiden van: wow, geweldig nieuw album, deze nummers zijn ongelooflijk! Wij zeiden: dit zijn niet onze nummers, het zijn covers. En zij reageerden van: wat? Het klinkt net als Venice! Dat was voor ons een teken dat we goed bezig waren, dat we in ieder geval ons eigen ding aan het doen waren in plaats van gewoon covers te maken. Toen wisten we dat we op de goede weg waren.”

Er zijn vast een aantal nummers die het album niet hebben gehaald. Kun je een paar noemen of is dat geheim in verband met het volgende album?
 “Nou, het is niet echt geheim omdat er andere kunnen komen die nog beter zijn. Zo hadden we het nummer *Vincent* van Don McLean, die *American Pie* schreef. Een mooi liedje over Vincent van Gogh. Maar we luisterden ernaar en zeiden: het is een akoestische gitaar met zang, hoe kunnen we dat veranderen? We wilden het doen zoals hij het deed omdat het zo mooi was. Dus waren we daar nog niet helemaal klaar mee. We dachten er ook aan om iets van de Eagles of Crosby, Stills & Nash te doen, maar telkens als mensen ons

horen zeggen ze van: jullie klinken als de Eagles en Crosby, Stills & Nash dus... *They already did the harmony thing on those*. We zochten iets als het Keane-nummer. Daar staan geen harmonieën op. Toen we in de bus naar dat nummer luisterden, tijdens de tournee, zongen we mee en bedachten we daar harmonieën voor. Dat vonden we leuk om te doen. Hetzelfde deden we met het nummer van Ed Sheeran. Aan dat mooie liedje voegden we vierstemmige zang toe en dat maakte het anders. Het ritme is bijna hetzelfde als het origineel, maar door de Venice-harmonieën en de Venice-stemmen maakten we er bijna een eigen nummer van.”

“Zonder deze mensen waren we nooit zover gekomen”

Je noemde *Happier Than The Morning Sun* van Stevie Wonder. Ik was verrast om dit nummer op het album te vinden, net als die van Earth, Wind & Fire. Geen nummers die je snel met Venice zou associëren. “Yeah, maar luister naar de harmonie in het refrein. Het is een geweldige vierstemmige harmonie met mooie hoge zanglijnen. We houden veel van hun muziek en dachten: dat nummer is niet zo bekend als hun grote hits maar is nog steeds prachtig en kunnen we doen. Die zanglijnen en die hoge falsetto-stem hebben ons enorm beïnvloed, weet je. Ja, het is meer R&B dan wij misschien zijn maar het was zeker een grote invloed voor ons. We hebben zelf ook nummers die R&B-achtig zijn, zoals *End Of The World*. We zijn grote fans van Earth, Wind & Fire en wilden het hele spectrum tonen. Iedereen heeft toch zijn eigen favorieten? Dus hebben we geprobeerd om die allemaal samen te voegen.”

Welke nummers vond je leuk toen je jong was?
 “Peter Frampton, Steely Dan, Fleetwood Mac, Allman Brothers, Doobie Brothers... *I was really into guitar drive*. Dave Mason, Jeff Beck, Kenny Loggins, Loggins and Messina. En natuurlijk Crosby, Stills & Nash, de Eagles. Maar we vonden dat die nummers al heel vaak gespeeld waren. We wilden geen coveralbum van hits maken. We wilden een coveralbum maken van geweldige nummers die ons hebben beïnvloed en waarvan we vonden dat mensen deze moesten kennen. En ja, het Ed Sheeran-nummer was een grote hit en die van Keane volgens mij ook. Maar niet in de States. Ed

Sheeran wel, maar Keane niet. Het was heel interessant en leuk om te doen. Er staat een mooi liedje op van Shawn Colvin, *I Don't Know Why*. Een prachtige ballad van haar met allemaal synthesizers, maar wij deden het gewoon akoestisch met zang. Veel mensen hier hebben geen idee wie zij is. Dat soort nummers zoeken we juist om mensen met nieuwe artiesten te laten kennismaken. *Check her out, you know*. Het was een mooi eerbetoon, om fans van Venice andere artiesten te leren kennen en om te laten zien hoe wij ons geluid hebben ontwikkeld.”

Is het een soort van muzikaal avontuur met jullie?

“Precies! Om mensen meer te laten zien hoe we zijn geworden wie we zijn en waarom we klinken als we doen.”

“Nu is het 18 jaar later en zijn we hier nog steeds”

David Crosby noemde Venice ‘the best vocal group in America’ en ‘my favorite band in the word’. Wat betekenen die woorden voor jou?

“Het was echt raar. We moesten onszelf in de arm knijpen, zo van: heeft hij dat echt gezegd? En natuurlijk gebruiken we het in onze biografie. Gewoon een gemakkelijke manier voor mensen om te denken van: als hij het goed vindt dan moet het vast zo zijn... Mensen geven ons dan in ieder geval een eerste kans, weet je? Het maakt ze nieuwsgierig. We hadden ook kunnen schrijven: we zijn geweldig, vierstemmige harmonie, blabla. Er zijn vast veel bands die dat soort dingen zeggen, maar wanneer je de goedkeuring hebt van hem, Michael MacDonald en Jackson [Browne]... Ze hebben allemaal fantastische dingen over ons verteld. Iemand die David Crosby te gek vindt denkt dan misschien van: ik ga die band checken. Het is misschien niet iedereen zijn ding of mensen vinden het niets, maar het geeft ons wel de mogelijkheid om die deur te openen. Hij gaf Pat als cadeau één van zijn oudere Martin-gitaren. Hij speelde ooit met ons in een club in Californië. We deden een optreden en daarna kwam hij bij ons. We speelde *Guinnevere*. Dat was de eerste keer dat we met hem speelden.”

Dat is een heel emotioneel nummer [gaat onder andere over David's verongelukte vriendin Christine Hinton].

“*Oh yeah*. Hij moest op Pat's beschadigde Ovation spelen waar een scheur in zat. Hij vond dat Pat een nieuwe gitaar nodig had. Dus werden we uitgenodigd om naar Jackson Browne's studio te komen – hij was bezig daar een nieuw album op te nemen – en daar waren allemaal van die mooie akoestische gitaren. David vroeg toen: wat vind je van deze, Pat? Pat vond die gitaar prachtig. En David zei: die is van jou... Hij gaf Pat één van zijn oude Martin D-28's, een geweldige gitaar! Dus Pat krijgt zijn gitaar, er wordt een *pickup* ingebouwd en wordt meegenomen voor de tournee door Nederland. Toen één van onze roadies bezig was de gitaar te stemmen liet hij deze vallen. De gitaar brak in twee stukken en iedereen zei dat deze niet meer te repareren was. Maar de gitaarbouwer die ook Jackson's en David's gitaren doet dacht dat het wel mogelijk was. Hij zette de gitaar weer in elkaar en Pat gebruikt deze vanavond voor het concert. [Pat loopt toevallig op dat moment de kleedkamer binnen en vult het verhaal verder aan]. David hoorde wat er gebeurd was. Hij kwam naar een optreden van ons in Santa Barbara om mee te zingen. Hij nam een gitaarkoffer mee. Martin had hem net 10 van zijn 250 *signature models* gestuurd. Hij zei: nummer 1 ging naar James Raymond [zijn zoon], nummer 2 ging naar Graham [Nash] en nummer 3 is voor jou... [Michael gaat verder] Toen kreeg ik een telefoontje van David om bij hem thuis langs te komen. Toen ik daar aankwam nam hij me mee naar zijn garage. Hij opende de garagedeur en daar was een gloednieuwe en in plastic gewikkelde Martin-gitaarkoffer. Hij opende deze en zei: hier is nummer 4! Ook Jackson Browne was heel gul naar ons toe. Ik zei tegen hem: ik zie dat je een *signature* Gibson hebt, een J-45 of zoiets. Hij belde mij een keer op en vroeg me om bij zijn studio te komen. Toen ik daar binnenliep was hij bezig gitaar te spelen. Hij vroeg mij: wat vind je van het geluid? Ik zei: het klinkt fantastisch. En hij zei: deze is van jou! Ik wou dat ik het op video had opgenomen. Weet je, we zijn nog steeds fans. We denken niet van: o ja, zij zijn ook artiesten. Nee, zij zijn goden en wij zijn gewoon mensen die willen zijn zoals zij. Zo denken wij. Dus heb ik een Jackson Browne-model gekregen. Het grappige is dat ze aan de binnenkant zijn naam verkeerd hebben gespeld. Ze zijn vergeten om een E aan het eind te zetten. Ik raakte daar nog meer opgewonden van en dacht: dit is een *collectors item*, haha! Deze beide mannen zijn goede vrienden van ons. *So giving, you know*. Dat is echt bijzonder omdat andere mensen waar ik vroeger fan van was niet zo cool waren. Zelf komen we uit grote families die we liefhebben en waar we geleerd hebben

om anderen te respecteren en aardig tegen te zijn. Om nederig te zijn en dankbaar te zijn. *We don't have any ego's and we don't tolerate it in the band.*"

Praten jullie daarom na optredens altijd met de fans?

"Ja, we doen na elke show een *meet and greet*. We schudden handen, bedanken hun, doen handtekeningen, foto's, wat dan ook. Want dat is de reden dat we hier zijn. Zonder deze mensen waren we nooit zover gekomen."

Iedereen kent het verhaal over de eerste keer dat Crosby, Stills & Nash voor het eerst samen zongen. Weet je nog wanneer je voor eerst de harmonie van jouw stem met die van Kipp, Mark en Pat hoorde?

"*Yeah*, dat was ongelooflijk. In 1977 begonnen Kipp en ik de band. Een jaar later vroegen we mijn broer Mark erbij. Hij was toen 14 jaar, veel kleiner dan ons, en had net zo'n hoge stem als Michael Jackson. Hij kwam bij de band en we hadden driestemmige harmonie. Pat was Kipp's oudere broer die toen in een Crosby, Stills & Nash-achtige groep zong. Op een gegeven moment vroeg Pat of wij op zijn bruiloft wilden spelen. We wilden hem graag bij de band hebben dus zeiden we: we spelen op je bruiloft als jij bij de band komt. Dat was denk ik in 1980. Dus zongen we voor het eerst samen op zijn bruiloft."

Hoe was het om de vier stemmen voor het eerst samen te horen?

"Het was geweldig, alsof ik kippenvel kreeg. Om die vier stemmen samen te horen... Bijna natuurlijk omdat we allemaal uit dezelfde familie komen. Het is net zoals de Beach Boys. Als je hun hoort zingen klinkt het anders, toch? Crosby, Stills & Nash zijn fantastisch en de Eagles zijn fantastisch, maar het is anders als familie samen zingt. Het is gewoon een ander geluid. Door de familiegenen vallen de vibrato's en de stemmen precies samen, omdat we van hetzelfde bloed zijn. Sindsdien zijn we altijd bij elkaar gebleven."

Zingt iedereen de nummers op dezelfde manier?

"Nee, elk nummer is anders. Het hangt af van het bereik, de toon, het liedje. Meestal zing ik laag, Kipp en Mark *lead* en dan Pat daar overheen. Maar er zijn ook nummers waar Pat laag zingt en Mark en ik hoog omdat iedereen zijn eigen nummers heeft. Het gebeurt regelmatig tijdens optredens dat iemand een droge keel heeft of verkouden is. Dan kijken we naar elkaar en doen dit [Michael houdt zijn duim en wijsvinger dicht bij elkaar] en wisselen dan de zangpartijen. Dat is

echt bijzonder. Ik ken geen enkele band die dat kan doen. Zoals op *Family Tree*. Mijn broer Mark doet nu de hoge stem en ik de lage. Ik wil niet zeggen dat het makkelijk is, maar het is het enige waar we niet voor hoeven te oefenen, haha!"

Doen jullie een warm-up voor het optreden?

"Ja. Kipp en Mark doen een warm-up van een half uur. Pat en ik sluiten dan aan maar zijn niet zo gedisciplineerd als zij. Dat zouden we eigenlijk wel moeten zijn. Het is altijd goed om een warm-up te doen en ook een warm-down na de show. De twee *lead singers* gaan daar heel bewust mee om omdat ze vroeger allebei stemproblemen hebben gehad. Ze willen dat niet nog een keer meemaken. Het is net zoals een marathon. Je gaat niet zomaar een marathon lopen. Je moet je spieren strekken en opwarmen."

"Omdat wij zo gewoon zijn voelen mensen zich verbonden met ons"

Ik las over een systeem dat jullie gebruiken: *The Wheelhouse*.

"Haha, *The Wheelhouse*... Toen we hierheen reden vroegen we ons af hoe we eigenlijk aan deze term zijn gekomen. Ik denk dat het van het middelpunt van een schip komt. Dus het is iets nautisch. In de stuurhut heb je controle over alles dat op het schip gebeurt. Wat dat voor ons betekent is precies wat ik je eerder vertelde over de hoge stem van een bepaald nummer. Misschien is die stem niets voor mij en past het meer bij Pat. Dus het gaat over die beslissing: wie zingt hoog, middel en laag? Of bij het schrijven van een nummer: in welke toon zou het moeten zijn? Plotse-ling weet je hoe met moet en waar onze kracht ligt. En noemen we dat: *it's right at our wheelhouse*. Dat deden we ook met de Eagles-nummers toen wij de huisband waren voor de Glenn Frey Tribute in The Troubadour in LA, een beroemde club aan Santa Monica Boulevard. Die liedjes waren niet gemakkelijk maar het was *in our wheelhouse* en lukte het ons om de andere artiesten bij dat optreden muzikaal te ondersteunen."

In 2000 was het album *2 Meter Sessies* hier in Nederland heel belangrijk voor jullie.

"En de tv-show."

Ja. Hoe kwamen jullie in contact met [presentator] Jan Douwe Kroeske?

“Hij leerde onze muziek kennen in een platenzaak waar hij vaak komt. De eigenaar van die platenzaak liet hem vaak nieuwe muziek horen. Hij had onze plaat via de import ontvangen, liet deze aan Jan Douwe horen en de rest is geschiedenis. We waren eerst in Duitsland om een paar singles te promoten voor Vanguard, ons Amerikaanse label. Toen hoorden we dat we hier een hitje hadden met *Cool Me Down*, van onze eerste plaat *Born and Raised*. Ze vroegen ons toen: willen jullie hier komen voor optredens en promotie? En dachten wij: we gaan naar Nederland? Ok! Dus gingen we hierheen. Ons eerste optreden was in het oude Luxor in Arnhem. Daar waren ongeveer 300, 350 bezoekers. Wij waren verbaasd, hoe wisten deze mensen wie wij waren? 's Avonds voor de show hebben we Jan Douwe backstage ontmoet. Hij vertelde ons dat hij een tv-show had en nodigde ons uit voor de volgende ochtend. Wat we natuurlijk hebben gedaan. Dat optreden was heel ontspannen en verliep prima, maar we hadden geen idee dat dat optreden het begin van ons succes in Nederland zou zijn. Het werd uitgezonden op tv en daarna verscheen het *2 Meter Sessies*-album, dat een gouden plaat opleverde. Nu is het 18 jaar later en zijn we hier nog steeds.”

Waarom is de muziek van Venice in Nederland zo populair? Is het de combinatie van het geluid van de band en hoe jullie mensen benaderen?

“Ik denk dat het inderdaad die combinatie is. Bijna overal in de wereld zijn liefhebbers van de westcoastmuziek te vinden. Jackson Browne, Cosby, Stills & Nasg, de Eagles, dat soort muziek. Het klinkt als Californië, als de zon, als het strand. We hebben nooit geprobeerd om ons dat geluid eigen te maken. We klinken gewoon zo omdat we daar zijn geboren en getogen en door die artiesten zijn beïnvloed. De *2 Meter Sessies*-documentaire liet ons zien als gewone en vriendelijke mensen. Door onze optredens en de *meet and greet* daarna leek het net alsof we vrienden waren. Het was niet van: we doen de show, springen in de limo en rijden weg. Nee, dankzij onze opvoeding zijn we dankbaar. *Thank you for giving me your business*, net zoals elke goede restauranteigenaar zou zeggen. Die zou aanwezig zijn, gasten de handen schudden, ervoor zorgen dat iedereen ok is. Wij doen dat op dezelfde manier. Wees dankbaar en mensen zullen er altijd zijn. Omdat wij zo gewoon zijn voelen mensen zich verbonden met ons. We geven ze nummers als *Family Tree*, die hun door de moeilijkste momenten van hun leven helpt en iets voor hun betekent.”

Door de jaren heen heb je met veel andere artiesten samengewerkt. Ik was verrast om de naam van Bruce Dickinson (Iron Maiden) tegen te komen?

“Nee, dat was een Ozzy Osbourne *remake*. Ze waren bezig om nummers opnieuw op te nemen en de drummer gaf toen geen toestemming om zijn stem te gebruiken. Mijn broer Mark nam dat toen voor zijn rekening, voor een Ozzy Osbourne boxset of iets dergelijks.”

“Dat is onze inspiratie, waar onze liedjes vandaan komen”

In 2010/2011 zou je met Venice meegaan voor de achtergrondzang van *The Wall Tour* van Roger Waters, maar ging je toch niet mee. Was de harmonie van de volledige band daar niet geschikt voor?

“Voor de opnames van het album *The Wall* zijn sessiezangers gebruikt: Toni Tennille van Captain & Tennille, Bruce Johnston van de Beach Boys, John Joyce – die het deel zong wat ik waarschijnlijk zou hebben gezongen – en nog een sessiezanger uit LA. Toen wij voor die tournee auditie deden hebben wij onze Beach Boys-medley en Beatles-medley opgestuurd. Ze vonden het heel goed. We zijn zelfs in de studio geweest waar we de originele *multitracks* van *The Wall* hebben gehoord, waarbij de zanglijnen werden weggehaald en wij onze partijen daar overheen hebben gedaan. Dus hoorden we daar de originele opnames, met de zang van Roger en David Gilmour in onze koptelefoon! Dat was te gek. Het probleem was dat er een hele lage zanglijn is, wat John Joyce wel kon doen en wat bij ons vieren ontbrak. We hebben geen echte bas, weet je? Toen we hadden besloten dat ik niet de lage maar de hoge zang ging doen, moet ik toegeven dat mij dat niet lukte. Toen werd ik vervangen door een andere sessiezanger en mocht mijn neef Pat het proberen. *And he nailed it perfectly, it was right at his wheelhouse*. Eerst was het zielig voor hem omdat hij niet mee zou gaan, maar uiteindelijk was ik de klos. Maar het was een ervaring om nooit te vergeten. En als ik iets wil doen, dan wil ik het perfect doen. Vreemd genoeg voelde het eigenlijk als een soort van opluchting. Ik heb toen het country-album van mijn oudste broer geproduceerd, heb een

plaat opgenomen met Kipp's zoon Charlie en ben met de drummer en bassist van Venice, mijn broer, mijn dochter en Kipp's zoon hier op tournee geweest. Dus het was goed wat er toen gebeurde. Het bandlid dat thuis zou blijven kreeg 10% van de inkomsten van de anderen, simpelweg omdat de band op dat moment niet kon touren. We zijn een team en zorgen voor elkaar. We hadden eerst met Pat die afspraak gemaakt, en toen hij in mijn plaats kwam was ik degene die de 10% kreeg. Dus het was goed zo. Het was een nieuwe kans voor mij om met andere muzikanten samen te werken en iets nieuws te proberen waar ik normaal gesproken geen tijd voor heb.”

Je bent al bijna 40 jaar in deze band. Wat is het meest belangrijke dat je als mens en als muzikant hebt geleerd?

“Als mens: familie is alles. En als muzikant: familie is alles. Omdat alles zomaar kan ophouden. De meeste mensen die beroemd zijn hebben niets anders, het is hun hele leven. Bij mij is dat niet het geval. Misschien is dat wel de reden dat we nu niet heel groot en wereldberoemd zijn, omdat we zoveel om familie en om het echte leven geven. Op mijn sterfbed zou ik nooit zeggen van: ik wou dat ik... Niemand zou dan zeggen: ik wou dat ik meer tijd aan werk had besteed. De meeste zouden zeggen dat ze meer tijd met familie hadden doorgebracht. Ik zou daar nooit spijt van hebben omdat dat voor mij altijd prioriteit is geweest. Dat is onze inspiratie, waar onze liedjes vandaan komen. Weet je, *Family Tree* is geschreven toen onze oom overleed. Iedereen kan zich daar iets bij voorstellen. Muziek is mooi maar komt voor mij niet zonder inspiratie tot stand. Zoals het nummer *Two Places At One Time*. Ik wou dat ik hier in Nederland kon zijn én thuis bij mijn dochter van 3 jaar oud die in bed ligt en zich afvraagt waar papa is. Dat is echt moeilijk. Daar kwam een nummer uit dat iedereen zal aanspreken. Eigenlijk hebben we het beste van beide werelden. We hebben een redelijk normaal leven thuis en komen hier om voor duizenden mensen op te treden. We proberen altijd om groter en beter te worden maar hebben nergens spijt van. Geen spijt.”

© Godfried Nevels